

מסכת סנהדרין

פרק ג'

א. דִינֵי מְמוֹנוֹת, בָּשָׁלֶשֶׁה. זֶה בּוֹרֶר לוֹ אַחֲד וְזֶה בּוֹרֶר לוֹ אַחֲד,
וְשֶׁנֶּיהוּ בּוֹרְרֵינוּ לֵהּוּ עַד אַחֲד, דָבָרי רַבִּי מַאיָּר. וְחַכְמִים אָמַרִים,
שְׁנֵי דִינֵין בּוֹרְרֵין לֵהּוּ עַד אַחֲד. זֶה פּוֹסֵל קִינּוֹ שֶׁל זֶה וְזֶה פּוֹסֵל קִינּוֹ
שֶׁל זֶה, דָבָרי רַבִּי מַאיָּר. וְחַכְמִים אָמַרִים, אִימְתִּי, בָזְמָן שְׁמַבִּיא
עַלְיָהוּ רָאֵיה שֶׁהוּ קְרוּבֵין אוֹ פְסוּלֵין, אָכָל אָמַת הַיּוֹ כְּשַׁרִים אוֹ
מְמַחְזִין, אֵינוֹ יָכוֹל לְפִסְלָן. זֶה פּוֹסֵל עַדְיוֹ שֶׁל זֶה וְזֶה פּוֹסֵל עַדְיוֹ שֶׁל
זֶה, דָבָרי רַבִּי מַאיָּר. וְחַכְמִים אָמַרִים, אִימְתִּי, בָזְמָן שַׁהוּא מַבִּיא
עַלְיָהָם רָאֵיה שֶׁהוּ קְרוּבִים אוֹ פְסוּלִים. אָכָל אָמַת הַיּוֹ כְּשַׁרִים, אֵינוֹ
יָכוֹל לְפִסְלָן:

ב. אָמֵר לוֹ נָאָמַן עַלְיָ אָבָא, נָאָמַן עַלְיָ אָבִיךָ, נָאָמַן עַלְיָ שֶׁלֶשֶׁה
רוּעֵי בְּקָר, רַבִּי מַאיָּר אָמַר, יָכוֹל לְחַזֵּר בּוֹ. וְחַכְמִים אָמַרִים, אֵינוֹ
יָכוֹל לְחַזֵּר בּוֹ. קַיָּה חַבְבָּה לְחַבְבָּה שְׁבוּעָה וְאָמֵר לוֹ דָרֶר לֵי בְּחַיִי
רָאֵשֶׁךָ, רַבִּי מַאיָּר אָמַר, יָכוֹל לְחַזֵּר בּוֹ. וְחַכְמִים אָמַרִים, אֵין יָכוֹל
לְחַזֵּר בּוֹ:

ג. ואלו הוא הפסולין, המשחק בקביא, והמלוה ברביה, ומפריחי יונים, וסוחר שביית. אמר רבי שמואל, בתקלה היי קורין אותו אוספי שביית, מشرבו האנטון, חזו ל夸ות סוחר שביית.
אמר רבי יהודה, אםתי, בזמן שאין להם אמנה אלא היא, אבל יש להן אמנה שלא היא, כשרין:

ד. ויאלו הָנּוּ הַקְרֹבִין, אֲבִיו וְאֶחָיו וְאֶחָי אֲבִיו וְאֶחָי אָמוֹ וּבַעַל
אֲחֹתָו וּבַעַל אֲחֹת אֲבִיו וּבַעַל אֲחֹת אָמוֹ וּבַעַל אָמוֹ וְחַמְיוֹ וְגִיסֹּו, הָנּוּ
וּבְנֵיהֶן וּמַתְנֵיהֶן, וְחֹזְרָגָו לְבָהּוּ. אָמֵר רַبִּי יוֹסֵי, זֹה מִשְׁנַת רַבִּי עֲקִיבָא.
אֲבָל מִשְׁנַת רַאשְׁוֹנָה, דָזָנוּ וּבָנָן דָזָנוּ. וְכֹל קָרְאוּ לִירְשָׂו, וְכֹל הַקְרֹבָב
לוּ בָאָותָה שְׁעָה. הָיָה קָרֹב וּגְתַרְחַק, הָרַי זֶה כְּשֶׁר. רַבִּי יְהוֹדָה
אָמֵר, אֲפָלוּ מַתָּה בָתָו וַיֵּשׁ לוּ בְנִים מִמְּפָה, הָרַי זֶה קָרֹב:

ה. **האָהָב וְהַשׁוֹגֵן.** אָהָב, זה שׁוֹשֶׁבֶן. שׁוֹגֵן, כל שׁלָא דְבָר עַמּוֹ נִשְׁלַח יָמִים בְּאִיבָה. אָמְרוּ לוֹ, לא נִחְשְׂדוּ יִשְׂרָאֵל עַל כֵּה:

ו. כיצד בודקים את העדים, והוא מחייב אותו ומאמין עליו
ומוציאין את כל האדם לחוויז, ומשירין את הגדול שבקהן, ואומרים
לו אמר היהך אתה יודע שזה חיב זהה. אם אמר, הוא אמר לי
שאני חיב לו, איש פלוני אמר לי שהוא חיב לו, לא אמר כלום, עד
שיאמר, בפנינו הודה לו שהוא חיב לו מעתים זוז. ואחר כן
מחייב את השני ובודקים אותו. אם נמצאו דבריהם מוכנים,

נושאים ונותנים בזכר. שניים אומרים זכאי, ואחד אומר חיב, זכאי. שניים אומרים חיב, ואחד אומר זכאי, חיב. אחד אומר זכאי, ואחד אומר חיב, ואפלו שניים מזכין או שניים מחייב ואחד אומר אני יודע, יוסיפו הגדינן:

ג. גמרו את הזכר, קיו מבניין אותו. האadol שבגדינם אומר, איש פלוני אה זכאי, איש פלוני אה חיב. ומנון לכשיצא אחד מן הגדינם לא יאמר אני מזקה וחברי מחייב אבל מה עשה לחברי רבו עלי, על זה נאמר לא תלך רכイル בעעה (ויקרא יט), ואומר הולך רכイル מגלה סוד (משלי יא):

ה. כל זמן שמביא ראה, סותר את הדין. אמרו לו, כל ראות שיש לך הבא מקאו עד שלשים יום. מצא בתוך שלשים يوم, סותר. לאחר שלשים يوم, אין סותר. אמר רבנן שמעון בן גמליאל, מה עשה זה שלא מצא בתוך שלשים ומצא לאחר שלשים. אמרו לו הבא עדים ואמר אין לי עדים, אמר הבא ראה ואמר אין לי ראה, ולאחר זמן הביא ראה ומצא עדים, הרי זה אין כלום. אמר רבנן שמעון בן גמליאל, מה עשה זה שלא היה יודע שיש לו עדים ומצא עדים, לא היה יודע שיש לו ראה ומצא ראה. אמרו לו הבא עדים, אמר אין לי עדים, הבא ראה ואמר אין לי ראה, ראה שמתחיב בדין ואמר קרבו פלוני ופלוני והעדוני, או שעוזר ראה מטה אפנחתו, הרי זה אין כלום:

